Увага, вікове обмеження 18+

Питаєш, чи бачила я Сейфулліну, і сунеш до мого ліжка, з ногами під ковдру.

Знаю, що з тебе розкішна ляля, а Сейфулліну — ні, я не бачила.

Гаразд — ти в моєму ліжку, з ногами під ковдрою, — Сейфулліна втрачає на актуально, і заки ти тут, ми не будемо ні про яку Сейфулліну. Поміть, все це, лялю, лише ти, не я. (Хоча про Сейфулліну ми все таки будемо.)

Гаразд.

Нам крихко якусь мить, а може дрібку більше, але не більше — дрібку, ти ж, я впевнена, — ляля, інакше ніяк.

Упізнаю, бо подеколи снишся без одягу і хтось неймовірно рідний. Снишся без одягу, а ще забагато зайвого, коли не про когось неймовірно рідного.

Гола ти збуджуєш. Когось неймовірно рідного прориває на рідину. Я бачу нехороші картинки. Це, лялю, твоє теперішнє і моє неможливе. Його ж і без усього прориває.

Так не буває — нащо мене ятриш? (від тебе, лялю)

Буває; не ятрю. І коли урешт закохаєш?

Але не закохуєш, тому що донині сумуєш і не здатна після роботи одразу ж закохати. Тож, поки не закохаєш.

Ким ти, лялю, працюєш, я не відаю, хоча снишся без одягу, подеколи, і зайве. (Ти у мене не першу добу — пригадую.) Хіба продавщицею — тобі дозволяють красиві пальці та виразність усього тіла. Однак, що ти продаєш, я, лялю, не можу знати. Пальці? Тіло??

Сідаю до тебе впритул і розглядаю. Здалека видаєшся не такою, яка впритул. Усе через короткозорість. Я — короткозора. Я дуже короткозора, тому впритул ти не така, коли здалека. Видно, яка (не така) — не така принадна — реальна, але, принаймні, така ти доступна. Зі своїми красивими пальцями та виразністю всього тіла.

Сиджу впритул і відчуваю, як пахнеш. Ти пахнеш по-іншому: чужим потом, своїм ти сливе не пахнеш. Потом когось неймовірно рідного. Але наразі він так само чужий. Якось терплю; не нарікаю.

Хто, хто — хтось неймовірно рідний!? (ти — ляля)

Нащо, лялю, ти так необачно і мене лякаєш. Я не чекала від тебе, а ти — від себе. До того ж, що за Сейфулліна, я не цікавилась, отож і тобі не слід. Хоча про Сейфулліну знаю все і давно, проте направду її не бачила. Прошу, аби так (необачно, лякаєш) востаннє. Я прошу тебе, а ти не реагуєш — не обіцяєш. Що ж, це все, я більше нічого не прошу. Ти продовжуєш пахнути потом, який упізнала я, але не своїм.

Ніхто.

Коли ти після роботи — втомлена, а ще нічого мені не обіцяєш. Та від кількох посутніх коментарів не відмовляєшся, хоча не вголос. Добре, що не вголос і не відмовляєшся. Знаю,

про що. Але ж — ніхто, тому в сьому ніякого сенсу, лялю, погодься.

Питаю: як?

Ігноруєш. Ти кажеш, щоби йшла, самій же годиться побачити Сейфулліну, навіть коли мені не до смаку. Знову: як?? Іди (ти). Пускаєш.

Нащо сльози, не розумію. Ти плачеш дуже густо. Так не вміє плакати ніхто, крім тебе. Я піду — це і шепочу, забувши про впритул і до решти поглинувши тебе, доступну. Чекай на Сейфулліну.

Йду. Поцілувавши. Мою слину з вуст ти, лялю, витираєш. Стираєш. Я так ніколи.

Але незабаром я знову тут. І вже не йду. Ти забула — не женеш. Ліжко, що не вигадуй, моє.

Спочатку із гнівом замовчуєш, паки згоді течеш, мовляв, Сейфул-ліна вправно дозволяє тобі досягати оргазму: вона грає із клітором. Ти не закохуєш мене, але не проти закохати Сейфулліну, незважаючи на те, що донині сумуєш і не здатна після роботи одразу ж закохати — втомлена, а ще — потом, але ж не своїм.

Що мені. Течи.

Вона ані подруга, ані коханка.

Сейфулліна — теж ніхто, а я хтось. Я — люблю мужчину, із яким туго. А ти, лялю, його не любиш, і все ж продовжуєш пахнути потом. Піт — це його, не твій.

Здається, Сейфулліна одна з тих, хто серед нас справжній. Це єдине пояснення, чому мене не закохуєш, але приходиш до мене (лягаєш до ліжка, з ногами під ковдру).

Утім, ніяке це не пояснення, і несу прибори вечеряти.

Прокидаюся від шарудіння. Чого шарудиш? Заснули нещодавно і перші сни на підході. Ти їла суп. Їла ж. Сейфулліна, вона прийшла.

Сунеш під носа свою симпатичну мордочку. На бога, торсаєш так гнівно. Що з тої Сейфулліни? Не вірю, але прислухаюсь, чи не стукає хто у двері, чи не рипить. Не стукає, не рипить.

Сейфулліна, вона прийшла.

Ні, переконую, лялю, наснилось, лягай. Не стукає ж, не рипить. Ні, ти теж переконуєш, не наснилось: Сейфулліна, вона прийшла. Вигадуєш. Ні згуку. Прийшла.

Нарешті двері риплять — входить Сейфулліна: я прийшла, але не стукала, не рипіла. Давайте пити з вашого трилітрового слоїка виноградний спирт. Я зроблю вигляд — каже Сейфулліна — що пригощаю.

Ляля киваєш: давайте.

Прийшла, ти не вигадуєш. У мене нема на виправдання. Я не киваю. Єдине, чи це по-справжньому Сейфулліна, а не Соня Нейтман або Ельза Тріоле, твої попередні ані подруги, ані коханки? Тому що жодну з них, ні Соню Нейтман, ні Ельзу Тріоле, я так само не бачила, хоча і про них усе знаю.

Паки, про так само не можна, бо Сейфулліну неначе бачу в сю мить, тобто вже протягом кількох хвилин, отже, Сейфулліну бачила (ще маючи сумніви, чи це по-справжньому Сейфулліна, а не Соня Нейтман або Ельза Тріоле).

Кидаєш недобрі позори.

Твоя безпосередність мене шалено дратує.

Виповзаєш остаточно з-під ковдри. На тобі немає трусиків. Думаю, лишати вас наодинці або не лишати.

Сейфулліна приносить з іншої кімнати слоїк виноградного спирту. Не зважає, яка ти знатна. Зважаю я, не враховуючи твоєї безпосе-редности, яка мене шалено дратує.

Дуже міцно, треба розвести водою.

Чи ти помітила, що з нас трьох говорить лише Сейфулліна? Ти природна і всміхаєшся.

Аякже, в очікуванні на пристойний оргазм. У тебе болить у піхві, але не для Сейфулліни. Часто скаржишся: надмір. Не виображую, як.

Сейфулліна приносить із кухні розведений нею виноградний спирт і чашки. Питимемо з чашок, я так хочу (Сейфулліна).

Можливо, сьогодні навіть свято.

Це не моя кімната. І та, з якої Сейфулліна занесла трилітровий слоїк виноградного спирту, не моя. Лишень ліжко.

Ліжко — моє. З простирадлами. Але не обов'язково, тому мені не шкода лишити тебе з Сейфуллі-ною наодинці, тим паче, коли, лялю, знишка хочеш саме цього.

Пити Сейфулліна наполягає втрьох, а потім я можу піти, хоча, щоби йшла, Сейфулліна не наполягає, наполягаєш, лялю, ти.

Сейфулліні кортить закинути в грубості, але Сейфулліна не така, м'яка. Вона м'яко говорить і робить — м'яко. Те, що м'яко говорить, — чую. Що робить — розділятимеш ти. Ні, це не її еврейська фіґура, висічена. А може бути й еврейська — висічена. Як тобі, лялю, зручно, коли шмат жіночого тіла.

Добре, п'ємо втрьох. І піду.

Сейфулліна задоволена. Ти? І ти.

Рада, що ти. Сейфулліна мене не цікавить. Намарне, додала б, та не розділила.

Розведений виноградний спирт — повне лайно. Тому що водою, а не компотом або сиропом. Та й компотом і сиропом — лайно. Але вголос нічого. Його приносить сусідка по заводській ціні. Беремо розтирати закляклі органи, а не глушити. Однак беремо розтирати закляклі органи, а глушимо.

У Сейфулліни несвіжий одяг. Це помітно. До того ж вона невпинно торохтить. Сейфулліна тільки-но від станка (Сейфулліна з роботи).

П'ємо до денця. За сим усі, пріч мене, лишаються в ліжку. ■

Просиш, аби за собою затулила щільніше двері. Коли все, обіцяєш гукнути. Все буде не скоро, попереджаєш, але гукнеш.

Я закриваю щільно і все одно чую, як знімаєш із Сейфулліни буденне вбрання, розстібаєш бюстгальтер, стягуєш підрядне. Сьогодні Сейфулліна мала купи чоловічих тіл, тому так солодко віддаєтесь одна одній. Про тебе мовчу (не відаю досі).

Це туга.

Оберігаю тебе, лялю, від несамовитости світу — дозволяю ці купи чиїхось тіл (не лише в Сейфулліни), жіночого вим'я на ніч. Чи ти вигадуєш.

Мені не шкода ліжка і простирадл. Тебе, лялю, теж. Сейфулліна піде, вона не конче повернеться.

Таке передбачить і ляля.

А зараз її пальці в твоїй середині. Добре, що жодна з вас не скавучить. Стогін глухий. Якщо це стогін, коли не інше.

Груди в Сейфулліни не схожі на твої чи мої. У Сейфулліни — груди, не те що в нас. Може тому їй легше кінчити. Ніж нам обом. Може тому вона кінчає першою і не показує цього, а потужніше працює над тобою, лялю.

Зряду кілька здригів.

Ти засинаєш без усякого, сховавши красиві пальці в лобковому волоссі Сейфулліни.

Здогадуюсь, що випускати не наважишся.

Сейфулліна така витривала, що їй не спиться. Каже, припиняй уже там і заходь. Отже, ти не гукаєш. Думаю, чи мені. Еге ж, тобі (Сейфулліна).

Треба випрати несвіжий одяг, і до ванни. Зранку станки. Треба компанія. Наприклад, я.

Їй байдуже, що чула. Всі чують. І нічого.

Вона пере в моїй присутності.

Чи можна розвісити спіднє і панчохи?

У мене теж робота зранку, але до цього немає діла. Бо це не робота, доводить до відома Сейфулліна, не пояснюючи. І розвішує. Якщо не проти, вона вилиже й мені — розвісивши. Знічуюсь. Проти.

Ні, вилиже. Тому що Сейфулліні мене жаль. З мене би вийшла природна дрянь, а не те, що є. Нічого не поробиш, хіба вона мені вилиже, а дрянь — ляля. Солодка, видається Сейфулліні, лише тому на ній чужий, а не її, лялі, піт. Якогось чорта, знає.

Сейфулліна: якогось чорта, знаю. Ще те, що скидаєш у рот та анус, коли не вульва лялі.

На цьому не зупиняємось. Я ображусь. Або щось таке.

Дивно, ані Соня Нейтман, ані Ельза Тріоле вилизати не хотіли. Зрештою, їх я і не бачила, на відміну від Сейфулліни. А коли побачу, вони теж чогось схочуть. Та хіба вилизати?

Не знаю, чи це у ванній, могло просто в ліжку біля сплячої лялі. А ще Сейфулліна обсмоктує мої космаки.

Вилизує, але все одно жаль. Не розумію, не дрянь. Мертва — не спорожняю. Сейфулліна ж не просто так; навряд чи найближчим часом щось видасться повторити. Поки до мене не дійде, а ляля сумуватиме, бо я не допоможу.

Натягаючи мокре спіднє й панчохи і давлячись власним потом. Все це Сейфулліна, як час тікати.

Її життя насичене. Сейфулліна вимагає руху, а не порожнечі. Через те, як нині, винна лишень я. А ляля, так, сама по собі, в мені не потребує, не варт видумувати.

Ну і чеши смоктати. (зрив)

Сейфулліна не звертає. Це її робота.

Вороже налаштована. Я — люта.

■

Ляля спить до останнього, поки не починають німіти члени. Члени — це її руки та її ноги. Час від часу німіють, якщо лялі неспроможно мене бачити. Тоді вона спить ув очікуванні, коли врешті-решт хлопну дверима.

Але сьогодні я довго не хлопаю, а вже пізно — не рано. Ляля пробує не рухатись, тому що знає — я лежу поруч і спостерігаю, чи ляля просипається.

Ні, скрупульозно не просипається.

Відчуваю все. Навіть те, яка вона виснажена через сон. Їй часто доводиться задовольняти тварин.

Бо Сейфулліна довела до відома, що це не робота — і я нікуди не йду. (кажу) А ще мені боляче за неї через тварин.

Ляля втомлюється по вінця: ні, мені не боляче за неї, аякже, це ж не мій клітор розсікає велетенський псячий пеніс. І де Сейфулліна? — розходиться ляля. Пішла? Пішла?!!

Пішла. Звісно, не мій. Твій.

Ляля сковзає рукою донизу. Показує пальці в рудому слизі.

Сейфулліна так не могла. Це той псячий пеніс. Більше вона міцно не спатиме. Чому Сейфулліна пішла?

Пішла, оскільки мала піти. Тоді годиться з'їздити до бібліотеки й дещицю вчитатися. У мене нічого, крім ліжка, слоїків із виноградним спиртом і роботи, яка зовсім не робота та на яку чхала би.

Де твої книжки? — цікавиться ляля, позаяк ти їх мала, коли витирає пальці в рудому слизі об простирадла. Пригадує, палила деякі, але ж не всі.

Це сміття. Я короткозора.

Ні, до бібліотеки ляля не відвідувач. До того ж, там часто бувають Соня Нейтман та Ельза Тріоле, з якими ляля розсварилась кілька

тижнів тому. Вони думають, продовжує ляля, що здатні на більше, але, всміхається, не здатні, хоча і фарбують губи морквяними кольорами, як справжні досвідчені лярви. І це не так важливо, порівняно з Сейфулліною. Як, до речі, мені?

Не розумію питання. Перепитую: що — як, мені?

Як Сейфулліна вилизує? Чи мені сподобалось? Він все одно так не вміє, нема за чим сумувати.

Переконую, це не сум. І звідки лялі відомо про Сейфулліну, яка лизала?

Ляля своє: сум, і торкається пальцями затверділих сосків. Як тут не сум, коли от — сум? — і торкається наполегливіше.

На цьому і кінчається. Про Сейфулліну заминає.

Якщо я не йду на роботу, то рване кудись ляля, але не до бібліотеки.

Їй можна, мені ж — ні. Проте ні вона, ні я. ■

Ляля щезає, натомість з'являються Соня Нейтман та Ельза Тріоле. Мене ніяк не залишать у спокої. Чого вам? Хто такі, бо ж ані Соні Нейтман, ані Ельзи Тріоле не впізнаю — не знаю.

Ми, кажуть, Соня Нейтман та Ельза Тріоле, і шукаємо лялю, аби вибачитися і поновити нашу дружбу. Так, отож-бо, що дружили.

Мене допікає, що від ранку якась злоякісна колотнеча, і відмовляюсь говорити із Сонею Нейтман та Ельзою Тріоле про

лялю, хоча, де та ляля поділась, в якому місці відбуває власне дозвілля, — інформацією не володію.

Ляля не вдома.

І 14

Соню Нейтман та Ельзу Тріоле моя відповідь не задовольняє: вони нахабно затуляють кімнату своїми напарфумленими тілами, мені ж — ніяково.

Оглядають. Ляля усе ж не вдома, тому впокорюються, спитавши дозволу на трохи лишитися на моїх простирадлах.

Мені настільки ніяково, що дозволяю, не усвідомивши. Можливо, наслідки вчорашньої п'янки із Сейфулліною.

Соня Нейтман та Ельза Тріоле лишаються в очікуванні на лялю. Вони вміють бути приємними. І якщо не проти — вони покажуть, якими приємними вміють бути. Попередивши, що не лизати. Вони на сьогодні вже нализались.

У мене в долонях липко, і я повідомляю про вільготу, якою переповнена через тебе.

Соня Нейтман та Ельза Тріоле зриваються на сміх. Іржуть.

Хіба що ляля щось говорила про марення.

Так, підтверджують, говорила.

Кортить обізвати сукою, але стримуюсь. Ляля просто скупа відчувати. Намарне злюсь.

Соня Нейтман та Ельза Тріоле не висміюють, просто вони показали би, якщо були у формі, але наразі вони не у формі (вони на сьогодні вже нализались).

Те, як не у формі я, помічають. Ще гірше, ніж у них. Хоч і нема, від чого б гірше. Оббльовую ще свіжі од кохання простирадла.

Пояснюю, буцімто все лишень через Сейфулліну.

Вони знають Сейфулліну, але не люблять її, тому що ляля віддає перевагу віднедавна саме Сейфулліні, а не їм, їм же — зовсім нічого не віддає. І це ще не все.

І мені. Байдуже. Блюю. Блюю.

Я блюю довго, вони ж невідхильно спостерігають.

Хіба таке може бути цікавим? — мене коробить. Але ніякої артикуляції (не вголос).

Соня Нейтман та Ельза Тріоле погоджуються: звісно не може — таке цікавим бути не може, проте не лишається нічого іншого, адже ліжко одне, вони ж чекають у ньому на лялю і все більше ненавидять Сейфулліну, навіть незважаючи на те, що з мене анічогісінько вголос.

Вибльовую все, що пила. У мені лишається кров'яна гуща, можливо.

Притулившись одна до одної питають, хто прибиратиме цей безлад і пратиме простирадла. Не ляля ж урешт. Не ляля.

Я — прибиратиму і пратиму, передовсім тому, що маю вдосталь вільного часу та відтепер ладна змінити рух і не лише — кинула працю.

Соня Нейтман та Ельза Тріоле здивовані, а згодом дикий регіт.

Дивуюсь віднині й я — що так весело, чому, зрештою, дикий регіт, у пошуках відра під воду, ганчірку.

Невже думаєш, пояснюють, що і вправду маєш удосталь вільного часу та відтепер ладна змінити рух і не лише?

Найбільше Соню Нейтман та Ельзу Тріоле непокоїть і не лише.

Знаю, що це — ти.

Продовжують, що це — ти.

Підтверджую, що, так, це — ти.

Регіт дикий-дикий. І не ясно, чому маю реагувати на регіт (дикий-дикий).

Окрім лялі, ти трохи трахав Соню Нейтман та Ельзу Тріоле, а от про Сейфулліну вони не впевнені, тому такий і регіт — дикий-дикий.

Відро, яке знайшла під воду і ганчірку, наповнюю водою і опускаю до наповненого водою відра ганчірку, про простирадла турбуватимусь, якщо Соня Нейтман та Ельза Тріоле не дочекаються лялі — підуть. Поки ж не йдуть, тому

доведеться турбуватись до того, як підуть, бо довго не йдуть. І що з того — трахав? Ну трахав. А як без цього — не трахати? Най і Сейфулліну. Хоча Сейфулліну навряд чи, радше вона могла трахати його, тому що Сейфулліна трахає, а не її.

Кобенитись мені не до снаги. У відрі спливає те, що наблювала. Гаразд, я маю вдосталь вільного часу та відтепер ладна змінити рух і лише.

Те, що і лише, їх упокорює. А ще чекають, коли запропоную чогось. Можливо, розведеного виноградного спирту чи ліпшого.

Але ліпшого, не говорячи про розведений виноградний спирт, я не пропоную, а піднімаю Соню Нейтман та Ельзу Тріоле з простирадл, аби піти їх запрати, тому що з безладом, що на підлозі, справилась, а вони так і не пішли. Тут — довго.

Я — перу. Соня Нейтман та Ельза Тріоле чекають на лялю, скучають.

Скучають так старанно, що здогадуються: поки вони тут, ляля не повертатиметься. Але не через те, що вони тут, а тому, що ляля відважилася познайомитись із Ларисою Рейснер, яку, між іншим інформують Соня Нейтман та Ельза Тріоле, ти так само дещицю відтрахав.

Соня Нейтман та Ельза Тріоле кажуть, що вже не чекатимуть. Я ж допрала. А ще, додають, на сьому все.

Не розумію, а Соня Нейтман та Ельза Тріоле йдуть.

■

Простирадла ще вологі, коли повертається ляля.

Чомусь, каже ляля, думала, що я не витримаю і поспішу на свою вбогу працю. Але осе бачить, все зовсім не так, як вона думала. Але де простирадла? — приготувавшись швиденько вповзти із ногами. Невже були Соня Нейтман та Ельза Тріоле і наговорили багато зайвого?

Були. І наговорили.

Ляля блякне. Це — розпач жінки, якій, по суті, до мене неважно.

Нащо перейматись, нічого такого. Соня Нейтман та Ельза Тріоле, пояснюю, чекали на лялю, але усвідомили, як намарно, тому що ти, ляля, відважилась познайомитися з Ларисою Рейснер, а про подальше замовчую.

Ляля: він трохи трахав і її, намагаючись звикнути до ліжка без простирадл.

Я — не звертаю.

Але ляля зауважує — звертаю, а ще здається, нечесна сама із собою, бо ж не все так просто: якщо не про нього, то Лариса Рейснер заможна і не шкодує для слухняних дівчат. Лялі годиться побути недовго слухняною.

Умикаю праску, яка не працює. Те, що не працює, відомо, але якась надія. Але ні, не працює. Що Сейфулліна?

А що — Сейфулліна? — ляля. Коли я про те, чи не проти. Не проти. Сейфулліну ляля здатна закохати, тоді як Лариса

Рейснер — заможна, і потребує лише у слухняній дівчинці. А ляля така — слухняна.

Ховаю праску, не скористувавшись. Весна вже кілька місяців, тому висохнуть і без праски, яка, до того ж, не працює; а нащо лялі заможна Лариса Рейснер, якщо має Сейфулліну, яку здатна закохати, і що робитиме з ревнивими Сонею Нейтман та Ельзою Тріоле? — висловлюю свій подив.

Лялі кортить зірвати, буцім, життя ув одному білому крижмі не її, крижма мають слати щоразу нові, а не прати, але не зриває. Ляля пояснює, що вкотре втома і не буде про жодну з них. Тим паче зі мною, навіть коли я знаю про них усе (тим паче). Єдине, вмостившись на ліжку без випраних простирадл, ляля: хай там як, мені не можна лишатися вдома і від завтра вона подумає, чим зарадити, можливо, варт принести якусь книжку, щоби полегшити таке моє кастроване існування.

Цікаво, її купить Лариса Рейснер або подарує Сейфулліна? Точно не будуть Соня Нейтман та Ельза Тріоле. Утім, я зовсім не думаю, що можеш і ти. Не ти.

Спочатку вона засинає, а вже потім помічаю, що простирадла нарешті сухі. Проте лялю не піднімаю, приймаючи у своє кастроване існування.

■

Відро донині поблизу ліжка. Там, де блювала. Наразі ж блювотиння плаває у відрі, а довкола досить пристойно. Коли б ляля помітила, її засмутило. Тому спішу вилити до унітазу, допоки ляля спить на ліжку без простирадл.

Несу, виливаю і притьмом обляпуюся. Мене не нудить, бо нема вже чим. Урівноважено закінчую справу та надовго під душ. Так надовго, що приходить ляля, аби приєднатись і заспокоїти, немов бачила плаваюче у відрі блювотиння, проте не засмучена, але переймається тим, чи не засмучена я.

Вона про Соню Нейтман та Ельзу Тріоле, що приходили, — ляля, знімаючи все, окрім трусів. Хочу під душем у трусах, коли не заперечую.

Не заперечую. Я не засмучена через Соню Нейтман та Ельзу Тріоле.

Тоді лялі легше, а спати без простирадл їй ніяк, це при тому, що так само кортить надовго під душем.

Мені найліпше гаряча вода, на відміну від лялі, яка не терпить окропу. Вирішуємо на користь лялі. Вона думає, що не можна поступатися своїм. Без пару непристойно мерзну. Мені навіть трохи соромно.

Не розумію — про що це вона, ляля.

Не про окріп усе ж, — відповідає ляля, продовжуючи стояти пере-ді мною в трусах, правда вже намочених. І додає, як жахливо голюсь, тобто ляля впевнено роз'яснює, що голитися я не вмію та й нічого аж так мерзнути, бо помічає. Лялю приголомшує моя некомпетентність у подібних речах, тому вона ладна допомогти і береться за лезо. За це, цокотить, маю застелити простирадла і вигадати червоні маки на стелі та всередині кожної з нас.

Ляля хоче, щоби маки розквітли вже сьогодні та локшить мені шкіру, нарешті спустивши змокрілі труси.

Маки, вигадую для лялі, на стелі зі штучних пелюсток, не такі, які розквітають під нашими тілами на свіжовипраних простирадлах. Не говорячи про маки всередині кожної з нас.

І лялю вдовольняє.

Те, що лялю вдовольняє, — без сумніву. Нею не задіяна жодна зі сумнівних знайомих, про яких мені від початку відомо. Хіба Сейфул-ліна, під кінець, що не настільки сумнівна.

Якщо прийде Сейфулліна, засинаючи на простирадлах ляля, розкажи їй про маки на стелі та всередині кожної з нас.

■

Серед ночі ляля прокидається і голосить. Я не встигаю збагнути, що до чого. Здається, снила міцно. Але от ляля — і вона потужно голосить, бо обіцяла міцно вже ніколи. Голосить, що я брешу. Так наполегливо брешу, тому що немає ніяких червоних маків на стелі та всередині кожної з нас, все це повне гівно і фантазерка із мене паскудна. А ще, вередує, ненавиджу тебе. Усіх люблю, а тебе — ненавиджу. Проте, може, не лише тебе, але тебе в першу чергу.

У лялі з носа кров. У неї понижений тиск і так стається, що з носа починає лити кров, а ляля не реагує.

Поки та гарчить далі, розшукую хустинку, помічаючи мимоволі голівки червоних маків на нещодавно випраних мною простирадлах. Із хустинкою суну до носа лялі — допомогти.

Сука, каже, не торкайся.

Ляля відштовхує руку з хустинкою і нічого не витирає. Маки.

Червоні маки.

Ти не ліпша за мене, така ж сука. До того ж і не фантазерка, просто така ж сука, яка не розуміє того, що червоні маки не можуть бути на стелі та всередині нас. Най знаю, що її, лялю, чоловіки їбуть за гроші, але це не настільки ганебно, як брехати про червоні маки. Отож, шаленіє ляля, вона не бреше та її їбуть, а я брешу, ніяких маків.

Я дивлюсь на розлючену лялю, яку шкода. Хіба уві сні ляля знову побачила рай. Той рай, про який марить. Не знаю, там ніби червоні маки не тільки на стелі та всередині. Там — червоні маки довкруги. Ляля хоче не до неба, а туди — де рай. І звісно, про те, що мені відомо, ляля не запідозрює. Це ж тільки її рай. Тут їбуть чоловіки, а ще — Соня Нейтман, Ельза Тріоле, Сейфулліна, Лариса Рейснер, ще хтось. Але ляля потребує до раю. Так, там її рай.

Я дивлюсь на розлючену лялю, з носа якої випадають пуп'янки червоних маків. Але з хусткою більше не пнусь.

Гаразд, сука. Я часто роблю — погоджуюсь. Гаразд.

Сука ж... — ляля потроху згасає.

Так не вперше, тому фіналь зрозуміла: ляля підпустить до себе, ми ліквідуємо наслідки всього, про що марить ляля і чекатимемо ранку. Ми чекатимемо ранку, тому що ні ляля ні я не в змозі снити від початку. Можливо, від світанку, але не від початку.

Сука ж? — ще сливе не чутно питатиме ляля, — ніяких маків?

Сука, погоджуюсь із лялею. А маків і справді ніяких, згрібаючи з ліжка нерозквітлі пуп'янки червоних маків, що випали з її носа.

Завтра — ляля змирившись — потрібна Сейфулліна. Її б побачити та обійняти, тому що по —іншому завтра навряд чи і ще тому що завтра ляля зобов'язана бути з Ларисою Рейснер.

Я не перечу лялі, можна побачити, а потім — як задумано, бути.

Засохлі рештки крови лишаються в лялі під носом, я не наважусь сказати про них. Я не боюсь, ляля може згадати про червоні маки.

Не кажу, але ляля і без цього згадує про червоні маки: якщо прийде Сейфулліна, роблячи спробу піймати у темряві мою короткозорість (на простирадлах ляля), не розказуй їй про маки на стелі та всередині кожної з нас, заминаючи, що брешу та сука.

Обіцяю лялі не розказувати. Від мене без умов. Допоки умовчую про молитви — ляля хоче не до неба, а туди — де рай, і про те, що мені відомо, ляля не запідозрює. А молитви — це щось пов'язане з небом, до якого ляля так проти. Її рай — не небо. А небо, здається, коли з молитвами, тому поки умовчую.

■

Навіть після кількох підряд не настільки змучена, — вичавлює ляля, — якщо, звісно, розумію. Ліпше, коли не розумію, так, між іншим.

Тоді я не розумію, пасивно ловлю. Приміром, що ляля врешт приходить до тями і вже зовсім скоро хотітиме їсти. Або (радше) жерти. Ще таке: Сейфулліна потрібна, втім не до свербіння, а от Лариса Рейснер із хорошим сніданком та подібними виставами нині зарадить. Тому із засохлими рештками крови під носом знімає рурку. У лялі повідомлення: вона не забариться, от лишень мінімальний душ.

Хіба є вода? — питаю, коли ляля кладе рурку. Ляля не чує, я ж чую, що вода є — ляля відкрутила крани та вода полилась. Холодна і гаряча.

Вода є будь-яка — радіє ляля.

Я відвикла од подібної розкоші зранку й мені байдуже. Я не менш змучена за лялю, але мені сніданок із Ларисою Рейснер навряд чи зарадить. Еге ж, точно не зарадить. Можливо, це на краще, що ляля йде — спатиму весь день і не буду нічим перейматись. Ані роботи, ані турбот. Хіба що ти. Але хто такий наразі ти, щоби я почала перейматись? Увечері ляля ближче познайомить із новою шльондрою, яка віднедавна спокушає тебе на любов. (Хоча, куди ж іще ближче?) Думатиме, засмучусь. Та сього разу я здивую лялю, тому що хто такий наразі ти, щоби я почала перейматись? От прямо так і скажу. Вона не доконечно одразу здивується, може бути лише зрадіє, десь так, як холодній та гарячій воді. Паки, те, що я марю про подібне, теж уможливлено, та й розказуватиме ляля зовсім про інше.

Хочу їсти, але радше — жерти, — ляля з'являється голісінька і бродить кімнатою в пошуках своїх речей. Із Ларисою Рейснер відвідають добру каварню і трохи розважаться.

Лежу під ковдрою, мовчу. Чекаю, коли заявить, буцімто така в неї робота, це все просто необхідно, якщо мене не влаштовує і кортить поскандалити. Але ж я лежу під ковдрою, до того ж мовчу, тому лялю задіває.

Чого мовчу? Така в неї робота, починає ляля, це все просто необхідно та якщо мене не влаштовує і кортить поскандалити...

Не мовчу, озиваюсь: ні, не кортить, бо коли не розумію про кількох підряд, то, принаймні, про Ларису Рейснер все розумію.

Ляля стовпіє. Те, що не моя справа, сказати не наважується. Її спроба пояснити, чому. Тому що навіть яєць нема, аби насмажити, вона ж хоче не просто їсти, а по-справжньому жерти.

Я не дорікаю, тільки розумію, пояснення лялі зайві. Тим паче, в мене ані роботи, ані турбот.

Вона знаходить одяг і не лишає мене в спокої.

Що ще не так.

Ляля думає, що щось не так. Це не діло — цілодобово спати. Свої гроші ляля витрачатиме на себе, на інших своїх грошей вона не витрачатиме. Під іншими ляля має на увазі мене. Та й загалом, не діло.

Рурка. Ляля чекає, поки встану зняти. Я не встаю. Не витримує, бере сама. Лариса Рейснер.

Де вже та ляля, скільки чекати, що там вона собі дозволяє.

Миттю, виправдовується ляля. Грюкаючи дверима кричить: не діло!

Були б барабани — я побарабанила. А так — барабанів нема, тому не барабаню — сплю.

■

Повертаючись зі щоденної праці, ляля пробує бути непомітною. Переконана, що я продовжую завзято хропти чи навмисно не звертатиму на її повернення. Проте ляля приходить надміру несвіжою (нетверезою), тому потрохи розминаю закляклі члени і піднімаюся. Сиджу в очікуванні на лялю, але з коридору не згуку. Хвилююсь та йду їй назустріч. Хоч ніякої лялі назустріч — підпираючи коридорну стінку ляля вимагає з нею кружати до кінця. До самого кінця! — ляля.

Шепочу, що хмільних напоїв на сьогодні досить, але ляля зі мною не згодна.

Чого шепотиш?

Кажу, давай допоможу впасти до ліжка.

Ляля пручається, не йде. Пхає пакет до моїх рук: тут узяла на вечерю, зараз ми що-небудь почнемо святкувати. Питаю: що?

Відповідає, що святкуватимемо початок мого нового життя. Дивуюсь.

Ляля здіймає залиті зіниці та цілком серйозно повідомляє, що все цілком серйозно — від сьогодні почнеться моє нове життя. А коли не від сьогодні, то дуже скоро.

Продовжуючи здивування питаю, що там навигадувала ляля, й потроху затягую її до ліжка. Ляля вже не пручається, але і не допомагає.

Від сьогодні, каже ляля, або дуже скоро, я виховуватиму її ненародженого сина.

Ляля з грохотом завалюється в ліжко. Лунає сомнамбулічний регіт.

Думаю, чи вона при собі, чи у нормі. Думаю, але не питаю. Я при собі, в нормі, — припіднімаючись ляля. Не варт ні думати, ні питати.

Знімаю її одяг. Липкий. У спермі, чи чомусь іще — не у спермі.

Це не суттєво, час від часу приходячи до тями ляля. Головне, що вона не бреше. І я виховуватиму. У нього великі очі. Дуже великі. І ляля всміхається. Потім трохи мовчить і додає. Але мертві.

Цікавлюсь, як це — мертві.

Ляля, повністю роздягнута мною, мертві.

Так, мертві?

У нього великі очі. Дуже великі. Він — мій ненароджений син. І очі в нього великі. Дуже великі. А ще мертві. Великі мертві очі. Її ненароджений син не бачить. Коли ж я візьмусь за виховання, а ляля заробить гроші, ми зробимо операцію та очі оживуть.

Я торкаюся голої лялі. Гаряча.

Поки бігаю за розчином із оцту та води, ляля сповзає із ліжка: у її ненародженого сина поки нема імені, вона купить для мене словник українських імен, і ми виберемо для нього саме зугарне ім'я, великі мертві очі. Наразі він ходить лише за руку з дорослими, але незабаром грошей буде достатньо, тому очі оживуть і в дорослих її ненароджений син не потребуватиме. Ніхто не буде потрібний, жодна там Лариса Рейснер. Якщо тільки іще, окрім мене, Сейфулліна, тому що вона найліпша і сподобається ненародженому сину лялі. Я, вона, Сейфул-ліна, та її ненароджений син із великими очима. Аякже, у тому раю, де червоні маки на стелі та всередині кожного з нас.

Ловлю лялю і тягну назад, на ліжко.

Ляля голосить, що мені не минеться отак, чому не хочу вірити. Чому?

Затягую лялю на ліжко й накидаю крижмо змочене у розчині з води та оцту. Чому — не хочу? Хочу. І в сина, який поки без імені, буде саме зугарне ім'я. Я любитиму його так само, як любить його ляля. Сейфулліна любитиме не менше. Всі ми будемо його любити.

Вона схлипує під змоченим з води та оцту крижмом і втихає.

Ти і Сейфулліна.

Всі ми будемо його любити.

■

Мені вдається заспокоїти лялю, яка багато пашить розчином із оцту та води. Можна подумати, що все алкоґоль, але ж направду не все, алкоґоль — щонайменше.

Пече. Грець йому, якого біса.

Сідаю поряд із лялею: і якщо ненароджений син із великими очима, то очі — від неї, не твої, твоє — щось інше, але не очі. Хоч і не конче щось інше — твоє, когось іншого — не твоє.

Ляля має рацію: це не діло. Чвалаю за виноградним спиртом — слід випити трохи сеї муті. Колочу розчин і пам'ятаю, що до Сейфул-ліни не було телефонних дзвінків. Незважаючи на це, Сейфулліна стоїть під вхідними дверима і зараз тиснутиме на кнопку. Встигаю відперти, щоб не сполохати затишку лялі.

Сейфулліна всміхається і каже, що це вона.

Знаю, заходь.

У руках Сейфулліна тримає пляшку з вином. Сьогодні ми будемо пити хороші напої, досить із нас помиїв. Доволі невпевнено: скільки ж. досить із нас.

Розведений спирт щезає до мушлі. Не знаю, чи погоджуюсь із Сейфулліною, але най уже так.

Міркую, чи виправдовуватись через лялю.

Сейфулліна: бачила лялю з Ларисою Рейснер і вона була нетвереза. І зрештою, Сейфулліна мнучись, я не до лялі. Де келихи? Не по-свинському ж.

От келихи — подаю. А що я, чому не до лялі?

Сейфулліна знімає підбори, за сим наповнює келихи. Випиває перша, залпом. Другий випиває так само. Вона голодна на хміль. (Якісь такі всі голодні.) Не до лялі, бо тій потрібні червоні маки на стелі й у середині, а мені, пояснює Сейфулліна, не потрібні — вона до мене.

Звідки Сейфулліна знає про червоні маки — не вивідую. Навряд чи про це говорила із нею ляля.

Ні, про червоні маки говорила не ляля — підтверджує мої думки Сейфулліна, просто по лялі видно, що вони потрібні, а ще рай, але ніяк не все те, що наразі. І навіть її ненароджений син із великими очима — їй не потрібний. Рай і червоні маки. Сейфулліна переконана. Це ж ляля.

Ну то й що? — задіває мене Сейфулліна своєю впевненістю. Випиває чергову порцію. Я ж ані краплі й досі. Сейфулліна стояла. Сідає. Хіба я не знаю, що вона — ляля? З кімнати тхне розчином із оцту та води. Хіба — не знаю?

Погоджуюсь: знаю. Але спочатку дуже довго мовчу. Мало б хто тримався, але це не про Сейфулліну, тому що вона тримається.

Пропонує пити й мені. Не лише їй. А з лялею не має бути ніяких сумнівів. Скоро Сейфулліна зупиняється, а ляля — ніколи, аякже, по-іншому червоні маки і рай недоступні. Туди ведуть ті, хто їбуть, а ще — Соня Нейтман, Ельза Тріоле, Сейфулліна, Лариса Рейснер, ще хтось. Утім я, зізнається Сейфулліна, чи не востаннє.

Згадую його. Не наважуюся спитати.

Сейфулліна: питай.

І я питаю: чи він так само?

Він? (Сейфулліна) Він так само, але не через те, що хоче він, через те, що цього вимагає ляля.

Запах розчину із оцту та води геть чисто незносний.

Вина десь на денці. Сейфулліна виливає решту. Можу не перейматись, ночувати вона не залишиться. Сейфулліна ще на роботі: чи не востаннє... Махом приймає ту решту і взуває свої підбори.

Піду.

Сейфулліна наближається впритул, щоб щільно стиснути мені сідниці й лишити цілунок прямісінько в рот. Лишає прямісінько в рот.

Вона йде, я ж думаю, звідки цей чортів повів розчину із оцту та води?

■

Непокоїть, чи повідомляти лялю — і казати про прихід Сейфул-ліни, яка лишила запах свого тіла, але не лишила ані краплі вина. Непокоїть, проте незабаром минає і моє рішення: не скажу. Ляля здогадається й так і самотужки зробить все, як слід, аби не з'явилось засмучених. Приміром, зустрічатиметься з кожною окремо і щебетатиме про відсторонену прутню, не згадуючи того, як хтось приходив поза нею та йшов.

Надбудовую всю цю абстракцію, а от шлунок вимагає поживних страв. І справді, кілька днів ніяких поживних (навіть непоживних) страв. Ляля має рацію, навіть яєць катма.

Згадую про пакет, з яким заявилась ляля, вона говорила про вечерю, якщо забути причину святкувань.

Надибую пакет у коридорі. У ньому повно поживних страв.

Я наїдаюсь, але напитися не вдається: пляшка з-під вина, вино видудлила Сейфулліна, анулювавши мій розбавлений виноградний спирт. Уявляю той необхідний спирт, але так даремне та нащо. Слід повернутися до лялі: змінити пов'язку і влаштуватися де-небудь поруч. Ця безвідповідальність мені не пасує. Але хто сказав, що вона мала б мені пасувати? На цьому й порішаю, витираючи губи.

Ляля мала би спати, але, здається, вже досить довго ляля не спить. Очі вперті у стелю. Чи маки? Гола, бліда, під сухим крижмом.

Стою в проході — не можу наважитися підійти.

Мовчить. Очі так само. Без рухів.

Я так само — без рухів.

Так довго.

Ні, ледь чути, ляля, не маки. Добре, кажу, коли ні — не маки. А що тоді?

Оминаючи позором налиті груди лялі: так, що?

Нічого. Змочи ліпше крижмо і влаштовуйся де-небудь поруч, бо ж говоритиму про Ларису Рейснер, хоча це не настільки суттєво, але. А от про Сейфулліну, що була нещодавно в тебе, не говоритиму, зустрінусь якось окремо й наговорю прутні. Ляля виправдовується: мала розказати ввечері, однак увечері було не до Лариси Рейснер, а от нині про щось інше вона не спроможна.

Гаразд, потопаю крижмо в мисочці з розчином із оцту та води, про Ларису Рейснер, якщо ляля вважає за гоже.

Вважає.

Накладаю змочене крижмо. Тулюся поближче.

Впирає натомість стелі очі в мене. Свої очі в мої очі.

Ляля: вона теж шльондра, яка віднедавна спокушає тебе на любов. Каже та вмовкає.

Поза та сама. Я не дивуюсь і не переймаюсь: хто такий наразі ти, щоби я почала перейматись? До того ж, коли говорили, що трохи тра-хаєш.

А втім здивована ляля чи рада: невже я не дивуюсь і не переймаюсь?

Не дивуюсь, не переймаюсь. Щось іще про Ларису Рейснер? Ляля вертить головою: оце і все.

Погляди розходяться, і мене накриває: хто такий наразі ти, що мене отак накриває, тобто я переймаюсь, чого не помічає і досі гаряча ляля? Про маки я більше не можу. А ляля ніби ще може.

Хоча, додає, коли без Лариси Рейснер, то червоні маки і рай недоступні. А тепер спатиму.

Накрита змоченим крижмом ляля відвертається так далеко, що її сливе не існує. Відвертаюся і я — мене не існує і поготів.

■

Ця недоладна звичка сподіватися на раптову смерть укотре атакує на ранок. Пора б повернутися до лялі та провести бодай незначну перевірку: чи ліпше, наскільки загоїлись її розпанахані стигми.

За відчуттями: порожньо, але на повертатися не ворушиться жоден м'яз.

Спливає думка: коли б що, ляля розворушила. Ляля не ворушила. Тож-бо — все гаразд, можна продовжувати свою недоладну звичку. Я продовжую.

Хоча відчуття порожнечі не дає уповні зосередитись на можливому продовженні. Тому слід повернутися до лялі, аби позбавитися відчуття порожнечі та не бити завчасно в набат.

М'язи трохи не лупають, аж так примушую себе повернутись.

Лялю? — ковзаю руками по місцю, де б вона мала бути. Утім на місці ніякої її, лялі. Крижмо, що висохло.

Ковзаю руками активніше, чи не сховалась вона між простирадл. Але ні, не сховалась. Лялі ніде в межах ліжка. Підозрюю, і в межах нашого простору лялі ніде.

Підгинаю під себе ноги. Міркую, чи перейматись. Куди ж поділася незагоєна ляля?

Переймаюсь. Й ані одної зайвої дії.

Часу не шкода, тому що й ані часу.

Хто з нас утнув нехороше — чи я, чи ляля. Наразі міркування зайві, через це так само без них. Окрім того, що сплива мимоволі. Мимоволі ж спливає тільки та, що лишилась. А лишилась хіба що Лариса Рейснер. Інших довготривало нема: ані Соні Нейтман, ані Ельзи Тріоле; ще Сейфулліни — теж нема.

Я готова змінити позу, коли з порога тріскотня. На додаток не міняю, бо простирадло піді мною розповзається фіолетовими та зеленими плямами. На моїх ступнях могли

лопнути фіолетові та зелені вени. Вени здувались повсякчас і колись мали лопнути. І от, це тоді, як щезла ляля, і в домі загомонів загрозливий жіночий альт (я розбираю, після тріскотні). Ясно, що це не ляля. Будь-хто, але не вона. Напевно, це навіть не Соня Нейтман, Ельза Тріоле чи Сейфулліна. Сюди вони вже не ходки.

Ця жінка, звісно, Лариса Рейснер. Я здогадуюсь, оскільки так просто. Лариса Рейснер наближається і каже, хто вона: Лариса Рейснер.

Мені соромно через плями, які роблю спробу прикрити (сховати), однак виходить кепсько, а Лариса Рейснер помічає невдалі намагання.

Просить, щоби без зайвих зусиль, її про все попередила ляля, і сенсу займатися подібними речами немає.

Добре, мовлю, коли немає; і більше не стараюся виглядати людиною. Чекаю, що ж далі.

А далі Лариса Рейснер гомонить, що врешті їй на мене наплювати і тут вона не для цього. Ляля просила передати ось, і протягує книжку; де чемодан чи валіза? Лариса Рейснер приїхала за рештками життя від лялі, тому якнайшвидше слід зібрати, а зі мною тут пань-катися їй нема коли. Та й хто їй я, аби ще зі мною тут панькатися?

Мовчу, понеже у домі ніяких чемоданів та валіз. І Лариса Рейснер усе розуміє, протягуючи ту книжку.

Протягує, але про кастроване існування зась.

Невже мені необхідна ця книжка?

Ця, — Лариса Рейснер. Від лялі ж.

Підсовуючи намовлену Ларисою Рейснер книжку під себе, які чемодани або валізи при однім ліжку на двох?

Лариса Рейснер, зобачивши на підлозі лантухи від лялі, згрібає до рук.

Піду так, каже Лариса Рейснер.

Можна подумати, я не бачу, що піде так.

Гребти не настільки багато, аби Ларисі Рейснер перебувати в кімнаті надовго. Із лялею ми мали скромно. Лариса Рейснер бариться. Чого ж баритись?

Простирадла навіть не фіолетові і зелені, а почорніли. У руках Лариси Рейснер білизна лялі.

Не знаю, нащо вона, Лариса Рейснер, і досі тут, адже кастрованому існуванню віднині не бути — є та книжка. Не витримую: чого ще? Лялі!?

Лариса Рейснер всміхається, дякує, ні, ляля в неї є, і в лялі будуть червоні маки та рай, тому хвилюватися за неї не варт і пропонувати неіснуючу нині тут лялю однаково не варт.

Вона так усміхається, що хіба ж простирадлам не чорніти.

Простирадла чорніють іще.

Так, віддаляючись, Лариса Рейснер, лялю забирає з собою, прецінь мені зостається її ненароджений син із великими

очима і ця, тиче під моє спіднє, книжка, а ще, гарячіє Лариса Рейснер здаля, тут зостаєшся ти, який може і трахаєш, але не спокушаєшся на чужу любов.

■

Лариса Рейснер іде остаточно; думаю: чи не червоні маки лялі починають квітнути під пальцями моїх ніг? Тому що мені червоно.

березень — 11 травня 2008р.

м. Донецьк